

Ὅχι! σπανίως ἐν τούτοις ἐκινούνο καὶ τῶν φοιτητῶν αἱ χεῖρες, ἀλλ' εἰς χειροκρότησιν· διότι τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν ἐξέφραζον διὰ χειροκροτημάτων καὶ ἀνευφημιῶν, ἀνεγειρόμενοι καὶ ἀναπηδῶντες ἐκ τῶν θρανίων τῶν. Προσφιλεῖς διδάσκαλοι ἐγίνοντο δεκτοὶ πρὸ τῆς ἐνάργεως τῆς ἀκροάσεως διὰ παταγωδῶν χειροκροτημάτων. Ῥήτωρ δὲ τις ἦτο ἰδιαζόντως ὑπερήφανος καὶ εὐτυχής, διότι εἰς τῶν ἀκρατῶν αὐτοῦ ἔβρουγχατο, ὡσεὶ πεντήκοντα καὶ ἐκλόνιζε διὰ τῶν ἐπευφημιῶν τὸ θέατρον αὐτοῦ. (1)

Καὶ τὸ εὐθυμον μέρος τοῦ βίου δὲν παρημελεῖτο ὑπὸ τῶν φοιτητῶν, ὡς εἶδομεν ἤδη ἐν ταῖς διηγήσεσιν αὐτοπτῶν μαρτύρων. Τὴν ἡμέραν ἐπαίζον κύβους καὶ ἐσφαίριζον· οὐδ' οἱ καθηγηταὶ ἀπηξίουον νὰ μετέωσι τοιοῦτων διασκεδάσεων, ὁ δ' ἀριστοτελικὸς Λύκων ἦτο περιώνυμος ὡς ὁ πρῶτος σφαιριστὴς τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν νύκτα διήλαυνον θορυβωδῶς τὰς ὁδοὺς, πληροῦντες ζωῆς τὰς σιγηλὰς καὶ καθευδοῦσας ἀγυῖας, ταράττοντες τὸν ὕπνον τῶν φιλησύχων ἀστῶν· ἐνίοτε ἐκώμαζον ὑπὸ τὰ παράθυρα ὥραιας τινός, τὴν δ' ἐπαύριον ἡ κόρη ἔλεγε πρὸς τὴν θεραπαινίδα τῆς, ὡς ἐν τινι κωμωδίᾳ τῶν χρόνων ἐκείνων: « Ἐν μέσῳ τῆς ἡσυχίας νυκτός, ἤκουσα μελωδικὰς φωνὰς πρὸ τῆς θύρας μου. ὦ, μὰ τὰς Μούσας, μαγευτικὸν ἤχει τὸ ἄσμα των, γλυκυτέρα τῆς τῶν Σειρήνων εἶνε ἡ φωνή των». Ἐν τῇ μέθῃ αὐτῶν ἐπετίθεντο κάποτε κατ' ἀφυλάκτων οἰκιῶν, ὅπως οἱ σύγχρονοι συνάδελφοὶ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἀναρριχώμενοι σβύνουσι τοὺς φανούς τοῦ ἀεριοφωτός, ἢ ἀφαιροῦσιν ἐπιγραφὰς καταστημάτων ἢ ἐκρίζουσι παραθυρόφυλλα.

Ὡς βλέπομεν ὁ φοιτητικὸς βίος ἐν Ἀθῆναις τὸ πάλαι ἔχει ἰδίαν μορφήν, ἰδίαις τελεταῖς καὶ διατυπώσεσι καὶ παραδόσεσι. Τὴν ῥοπαλοφορίαν, τὴν θραῦσιν τῶν κεφαλῶν, τὰς ἐν τοῖς ἀκροατηρίοις σκηναῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐταρκές τῶν σπουδάζοντων καὶ τὴν πρὸς τὴν πένιαν καὶ τὰς στερήσεις ἡρωϊκὴν πολλάκις καρτερίαν, ἔχουσι κοινὰ πρὸς τοὺς συγχρόνους οἱ πάλαι ἐν Ἀθῆναις φοιτηταὶ· τὴν συνένωσιν δὲ εἰς σωματεῖα, τὴν καθ' ὁμάδας ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ συμβίωσιν, τὸν στενὸν

πρὸς τοὺς καθηγητὰς σύνδεσμον κοινὰ πρὸς τοὺς Γερμανοὺς. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς μεταβολὰς, ἃς ὑπέστη μετὰ τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἡθῶν ἐν Ἀθῆναις, γενικὸν διὰ τῶν αἰῶνων γνώρισμα, οἰονεὶ οὐσία καὶ ὑπόστασις τοῦ φοιτητικοῦ βίου, εἶνε ἡ αἰσιδόξος ἀντίληψις τῆς ζωῆς, ἡ θορυβώδης καὶ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς διαχουμένη εὐθυμία, τὸ σπρίγος τοῦ σώματος καὶ τῆς καρδίας. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ θαυμάσια φοιτητικὰ ἄσματα τῶν Γερμανῶν, ἅτινα ὑπῆρξαν καὶ εἶνε ἡ μελωδικὴ ἔκφρασις τῶν πόθων μυριάδων ψυχῶν ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας, καὶ εἰς τὰ σοφὰ χεῖλη διαπρεπῶν φιλοσόφων καὶ φιλόλογων, καὶ εἰς τὰς κονιορτώδεις σελίδας τοῦ Φιλοστράτου, τοῦ Εὐναπίου, τοῦ Ὀλυμπιοδώρου, ἕνα πόθον συνήνητιστα θερμὸν — τὸν πόθον πρὸς τὰ ἀπηχούοντα τὸ γλυκὺ τῆς νεότητος ἄσμα, πρὸς τὰ ἀνεπιστρέπτει ἀποπτάντα ἔτη τοῦ φοιτητικοῦ βίου!

O wie liegt so weit, was mein einst war!

AP. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑ^c HANNAH LYNCH

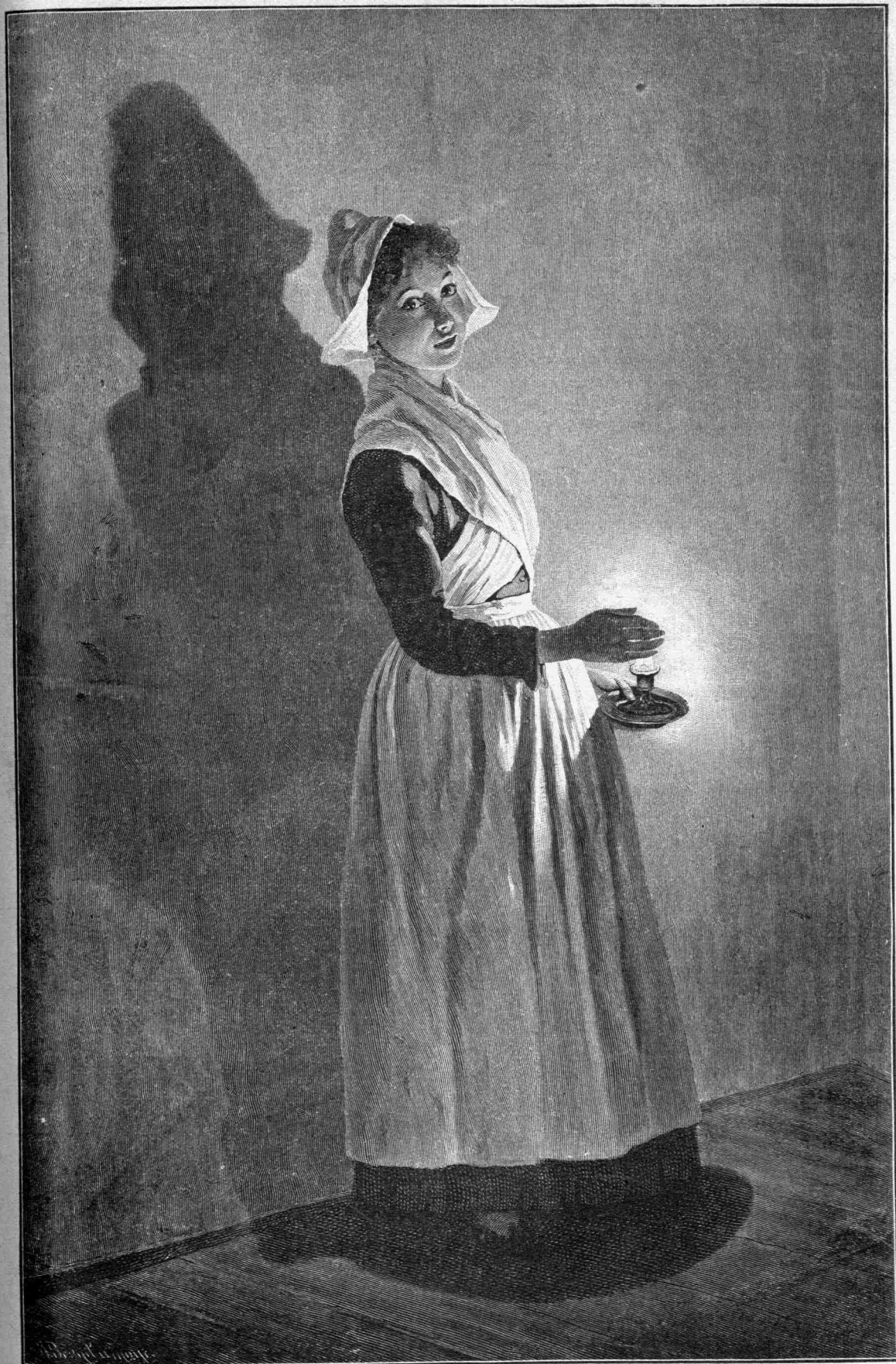
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Συνέπειαι τῶν θυμβουλῶν τοῦ βαρῶνου.

Ἦτο ἡ παραμονὴ τοῦ χοροῦ τῆς Κυρίας Ἰαροβόσκη. Παρῆλθεν ἑβδομάς ἀφότου ὁ Ροδόλφος Ἐρενστάιν εἶχε λάβει τὴν ὀδυνηρὰν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δεσποινίδα Νατσελγούβερ. Ἦτο νέος καὶ εὐπειρέαστος, ὡστε μία ἑβδομάς ἤρκει πρὸς ἐπενέργειαν νέων ἐντυπώσεων. Εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ ἐσύχναζε τὸν διακεκριμένον διπλωματικὸν κύκλον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐξέδραμεν εἰς Τατόι μὲ τοὺς Μώβραην, ἔπαιξε cricket μὲ τὸν Βίνσεντ καὶ διεσκεδάσε μὲ τὰ ἀγγλοπρόφερτα Γαλλικὰ του, ἔπαιξε tennis τὸ ἀπόγευμα μὲ τὰς θορυβώδεις Ἀμερικανίδας, τὰς ὁποίας ἡ θεία του δὲν ἐνοστιμείετο, — ἔπαιξε δὲ καὶ à quatre-mains τὴν καβατινὰν τοῦ Raff μὲ τὴν δεσποινίδα Eméroude Ρεβιτάση. Ὁ Βαρῶνος Χοενφὲλς ἦτο ὑπερευχαριστημένος μὲ τὸν ἀνεψιὸν του καὶ μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς συμπεριφορᾶς του, τὸν ἤθελεν ὁμως κάπως τολμηρότερον καὶ ἤψχετο νὰ τὸν ἴδῃ ἐξοικειούμενον πρὸς τὸ κάπνισμα.

— Προσθέτει ἀξίαν εἰς ἕνα ἄνδρα, ἔλεγε, τὸ νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ποιότητα ἐνὸς καλοῦ σιγάρου. Προσδεύεις ἀναμφιβόλως. Χθὲς τὸ βράδυ σὲ εἶδα μὲ τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση. Ἐφέρεσο ἀξιόλογα, μὲ χάριν καὶ εὐγένειαν. ἤμπαρῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, Ροδόλφε, ὅτι καὶ ἡ θεία σου

(1) Τὰ κυρίως φιλοσοφικὰ ἀκροατήρια ἦσαν τὸ Λύκειον, ἡ Ἀκαδημία, ἡ Στοά, τὸ Παλλάδιον, τὸ Ὀδεδεῖον· ἐκτὸς τούτων ὁμοίως δι' ἀκροάσεις ἐγίνετο γρήγος καὶ ἄλλων οἰκοδομημάτων, δικαστηρίων κλπ. Ἀλλ' ἐν τῇ τελευταίᾳ περιόδῳ τοῦ ἐν Ἀθῆναις πανεπιστημιακοῦ βίου, ἕνεκα τῆς ἐκρύπτου καταστάσεως, ἦν ἐν μέρῳ περιέγραψαν ὁ Λιβάνιος, ὁ Εὐνάπιος, ὁ Γρηγόριος, ἔπαυσεν ἡ ἐν δημοσίαις ἀκροατηρίοις διδασκαλία. Ἐπὶ πολὺν χρόνον οἱ διδάσκαλοι πρὸς ἀποτροπὴν συγχρούσεων, πολλάκις αἰματηρῶν, δὲν ἐτόλμων νὰ διδάξωσι δημοσίᾳ. Οἱ εὐπορώτεροι δ' αὐτῶν πρὸ πάντων δ' οἱ σοφιστὰὶ ἔκτιζον ἴδιον ἀκροατήριον: θέατρον, διδασκαλεῖον ἢ μουσεῖον, πολυτελές, μαρμαρόστροτον καὶ θεατρειδές.

ΚΑΛΗΝ ΝΥΚΤΑ

κ' ἐγὼ ἐπιδοκιμάζομεν πληρέστατα τὴν Emé-raude Ρεβιτάση. Εἶναι καθὼς πρέπει, τὰ δὲ Γαλλικά της . . . Ἐπὶ τέλους, ἐὰν σ' ἐλκύσῃ καμμίαν ὄραν τὸ διπλωματικὸν στάδιον, τοιοῦτου εἶδους σύζυγος σὲ χρειάζεται. Δὲν γνωρίζω ἄλλην νέαν ἐδῶ, ἢ ὅποια νὰ ἔχῃ περισσότερον τὸ χοῦ Παρισίνης. Ἐὰν σοῦ ἀρέσει, ἐμπρός, — μολονότι θὰ ἦτο ἴσως προτιμότερον νὰ εὐρῆς γυναῖκα τοῦ τόπου μας.

Ὁ Ροδόλφος ἐκοκκίνισε καὶ ἐμειδίασε.

— Δὲν εἶναι πρόωρον νὰ σκεπτόμεθα περὶ γάμου, θεῖέ μου, ὑπέλαβεν ἐρωτηματικῶς :

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλ' ἐξ ἄλλου νέος τῆς ἡλικίας σου ἤμπορεῖ νὰ ἐμπλέξῃ διαφορητικῶς παρὰ τοῦτο, καλλίτερον συνοικέσιον ἀρμυστόν. Διασκεδάζε ὅσον θέλεις. Δὲν σοῦ τὸ ἐμποδίζω διόλου. Πρέπει νὰ γείνης ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἢ δὲ ἐντελεστέρα πρὸς τοῦτο προπαρασκευὴ εἶναι τὸ νὰ γίνεσαι εὐάρεστος εἰς τὰς κυρίας. Καθὼς εἶπα πρὸ ὀλίγου, διὰ σοβαρὰ πράγματα ἢ δεσποινὶς Ρεβιτάση ἔχει τὴν ψηφὸν μας. Διὰ τὰ μὴ σπουδαῖα, νὰ προτιμᾷς τὰς ὑπανδρευμένας. Γίνου ἀρεστός εἰς αὐτάς. Ὀλίγη τόλμη καὶ πολλὴ ἀβρότης! Τοῦτο σοῦ συνιστῶ. Σοῦ λείπει ἀκόμη ἡ ἀναγκαῖα δόσις rouerie.

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἐνεθάθυε πολὺ εἰς αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ ζητήσῃ ἐπεξηγήσεις. Ἄντι τούτου ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐφόρεσε στολὴν ὀλιγώτερον θεατρικὴν ἀπὸ τὰ πρᾶσινά του ἐνδύματα τῆς ἱππασίας. Μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὄραν διήρχετο μὲ βῆμα ταχὺ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμοιοῖας διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Φωτεινῆς.

Τοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν ἡ Πολυξένη καὶ μὲ τὴν συνήθη της προσήνειαν εἰδείξε μὲ τὸν ἀντίχειρα τὴν κλίμακα, λέγουσα λακωνικῶς.

— Ἐπάνω!

Ὁ Ροδόλφος ἀνέβη βραδέως, μὲ καρδίαν πάλλουςαν καὶ φοβισμένην, ἔκρουσε τὴν θύραν, τὴν ἤνοιξε δὲ σιγὰ σιγὰ, ἀροῦ ἤκουσεν ἔν βροντόφωνον: «Ἐμπρός!»

— ὦ! σὺ εἶσαι, ἀνεφώνησεν ἡ Νατσελγούβερ ἠπίως. Ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἐκείνη ἡ κουτὴ διὰ τὸ μᾶθημά της. Κάθησε νὰ σὲ ἰδῶ.

Ὁ Ροδόλφος ὑπήκουσε καὶ μειδιῶν ἀινιγματωδῶς ἀντίκρουσε τὸ ἐταστικὸν της βλέμμα.

— Τί ἔκαμες ἀφότου σὲ εἶδα; ἠρώτησεν ἐπιτακτικῶς.

— Τίποτε ἄξιον λόγου, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος.

— Ἄ! τὸ πρόσωπόν σου μοῦ λέγει: ἄλλο.

— Μοῦ εἶναι συγχωρημένον νὰ ἐρωτήσω τί λέγει εἰς τὸ ἀνακριτικὸν βλέμμα σας;

— Βλέπω ὅτι παίρνεις ἀέρα. Μὴ σοῦ ἔδωκε μαθήματα ὁ φίλος μας Ἀγγυρόπουλος;

Ὁ Ροδόλφος ἐπεπράχθη. Αὐτὸς ὁ εὐγενὴς Γερμανὸς νὰ συγκριθῆ πρὸς τὸν παρακατεῖνον

ἔμπορον τῆς Τεργέστης! Συνέσπασε τὰς ἀριστοκρατικὰς του ὄφρυς καὶ ἔφερον εἰς τὸν μύστακα τὴν λεπτὴν λευκὴν του χεῖρα.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχω τίποτε κοινὸν μὲ τὸν κύριον Ἀγγυρόπουλον.

Ἡ Φωτεινὴ ἠγέρθη. ἐστάθη ἀντικρὺ του μὲ σταυρωμένας χεῖρας, τὸν παρετήρησε σιωπῶσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἔπειτα ἔκυψε γελῶσα καὶ ἐστήριξε τὰς δύο χεῖρας εἰς τοὺς ὤμους του.

— Σοῦ εἶπαν ὅτι εἶσαι νόστιμος νέος καὶ τὸ ἐπίστευσε. Ἀλλὰ βεβαίωσου, φίλε μου, ὅτι σὲ ἠπάτησαν οἰκτρῶς.

Ὁ Ροδόλφος ἐγέλασε, λαθῶν δὲ τὰς δύο της χεῖρας τὰς ἐκράτησεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

— Τί περίεργον πλᾶσμα εἶσθε, κυρία Φωτεινὴ. Ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῆ ὅτι εἶσθε δύστροπη, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο ὁ καθ' ἑαυτὸ χαρακτηρισμὸς σας. Δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί εἶσθε.

— Εἶμαι τρελλή, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ, καὶ σύρουσα πρὸς ἑαυτὴν τὸν Ροδόλφον τὸν ἐφιλησεν.

Ὁ Ροδόλφος ὠχρίασεν, ἠρυσθίασε καὶ ἔκαμεν ἔν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς νὰ τὸν ἐπλήρωσε βολὴ πυροβόλου. Πρώτην φοράν ἠσθάνετο φίλημα γυναικὸς ἄλλης παρὰ τῆς μητρὸς του. Ἠσθάνθη ἀνεξήγητον ἀγανάκτησιν καὶ ὀδύνην. Ἡ Φωτεινὴ δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλ' ἐβαδίσε πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ διέκοψαν τὴν σιωπὴν οἱ ἐναρμόνιοι ἤχοι τῆς βαρκαρούλας τοῦ Chopin.

Πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀπολογηθῆ εὐγλωττότερον; Ἐὰν ἡ ὁμιλία της ἦτο χυδαία, ἰδοῦ, κατεῖχεν ὅλας τὰς λεπτότητας τῆς γλώσσης τῆς ψυχῆς. Ἐὰν ἤθελε νὰ μαγεύσῃ ἐραστὴν, δὲν ἠδύνατο νὰ προσφύγῃ εἰς καλλίτερον μέσον. Ἀλλὰ δὲν ἦτο τοιοῦτος ὁ σκοπὸς της, οὔτε συνησθάνετο ἔρωτα πρὸς τὸν Ροδόλφον. Μέχρι τοῦδε ἡ καρδιά της εἶχε μείνει ἀθικτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτάκτου θλιβερᾶς ζωῆς της. Ἡ ὑπερηφάνειά της δὲν τὴν ἐπέτρπεε νὰ ἀναγνωρίσῃ οὔτε καθ' ἑαυτήν, ὅτι τῶρα, εἰς τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἡλικίαν, τὴν ἐκυρίευεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὁ πόθος τοῦ ἔρωτος διὰ τὸν ἄπειρον αὐτὸν νέον. Ἐπαίριζε χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ροδόλφον καὶ δὲν ἔβλεπε τὰς συγκινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀλληλοδιαδόχως ἐζωγραφίζοντο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου, ἐνῶ ἀντήχει ἡ γοητευτικὴ μουσικὴ της. Ἐκλείσει πρῶτον τοὺς ὀφθαλμούς, ἔπειτα τοὺς ἤνοιξε καὶ τοὺς προσήλωσεν ἐπὶ τῆς Φωτεινῆς ἐκ πλαγίου. Τὸ αἷμα ἀνήλθεν εἰς τὰς παρειάς του καὶ ἀνέπνεε βιαίως. Τὸν ἐπέριεν αἰσθημα ἐκστάσεως: ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῆ. Ἐστράφη ἐκείνη καὶ εἶδεν ὑγρούς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— ὦ! ἀνέκραξεν ὁ νέος, εἶναι φοβερόν! Δὲν τὸ θέλω, ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ!

Προτοῦ ἀποκριθῆ πρὸς τὴν ἀγωνιώδη καὶ τὸσον ὀλίγον θρησκευτικὴν ἐξομολόγησιν, ἡ θύρα

ἤνοιξε καὶ ἡ Ἀνδρομάχη Καραπούλου εἰσῆλθε δειλῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ὁ Ροδόλφος ὠπισθοχώρησε βιαίως. Εἰς τὴν ἔκφρασιν εὐχαρίστου ἐκπλήξεως τῆς νέας ἀνταπεκρίθη μὲ βλέμμα εὐγνωμοσύνης σχεδόν. Ἡ μαγεία διελύθη μὲ τὰ τελευταῖα τῆς Φωτεινῆς ἀνακρούσματα, τῶρα δὲ συνελθὼν ἐσοθεῖτο τὰς συνεπειὰς τῆς ἄφρονός του ἐξομολογήσεως καὶ ἐπερίμενε περιφορὸς τὴν ἀναπόφευκτον σκηνήν. Ἀλλὰ πρώτην φορὰν τῆς ζωῆς τῆς ἡ Φωτεινὴ ἐδέχθη εὐγενῶς ἀπροσδόκητον ἐπίσκεψιν. Ἐχαίρετίσε μὲ εὐμένειαν τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον νεύουσα προστακτικῶς πρὸς τὸν Ροδόλφον νὰ μείνῃ. Καίτοι ἐπιθυμῶν νὰ ἀναληφθῆ, ὁ Ροδόλφος ἠσθάνθη ὅτι οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐξέφυγον, ἐπέβαλλον νέας ὑποχρεώσεις ὑπακοῆς, καὶ προχωρήσας πρὸς τὸ παράθυρον ἐστήριξε τὸ μέτωπον εἰς τὴν ὕαλον. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀσκόπως προσηλωμένους εἰς τὸ ἠλιοφώτιστον πεζοδρομῖον ἐσκέπτετο τί ἄρα γε μέλλει νὰ συμβῆ.

Τῆς Ἀνδρομάχης τὰ λεπτὰ μελαχρινὰ δάκτυλα ἐπῆγαν καὶ ἤλθαν πολλάκις ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου προτοῦ ἢ σιωπῆ λυθῆ. Ἡ Φωτεινὴ τὴν παρηκολούθει προσεκτικῶς.

— Προοδεύεις! Καλὰ, καλὰ! εἶπεν ἐπὶ τέλους. Τὸ δάκτυλον τοῦτο μὴ τόσο ἀνοιχτόν, καὶ μὴ κινήσῃ τόσο πολὺ τὸ σῶμα. Δὲν παίζει κανεὶς μὲ τὴν μέσην του! Ἀκόμη μίαν ἐβδομάδα αὐτὰ τὰ γυμνάσματα, καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

Ἡ Ἀνδρομάχη ἠγέρθη καὶ εἶπεν ὅτι ὁ ἀδελφός της τὴν περιμένει κάτω. Ὁ Ροδόλφος ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ τοῦ ἐφάνη νοστιμωτέρα ἢ πρῖν.

— Ἡ δεσποινὴς Ρεβιτάση θὰ φαίνεται ἀσχημὴ κοντὰ της, ἐσέφηθη καθ' ἑαυτὸν.

Ἀλλὰ ἐξακολουθῶν τὴν σιωπηλὴν ἐξετάσιν του εὖρε τὸ φόρεμά της πρόστυχον καὶ κακοκομμένον. Ἐντούτοις οἱ δροσεροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς νέας ἐστηλώθησαν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν διεπέρασεν ἡ ἄδολος δειλία τοῦ βλέμματός της.

Ἡ Ἀνδρομάχη ἠρυθρίασε διὰ μιᾶς, καὶ μετεδόθη τὸ ἐρύθημα εἰς τὰς παρεῖας τοῦ Ροδόλφου. Εἰς τὴν νευρικὴν ταραχὴν τῆς ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ χειρόκτι της. Ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ τὸ πάρῃ, καὶ ἐνῶ τὸ ἐδίδεν εἰς τὴν νέαν, ἀντικρύστησαν καὶ πάλιν οἱ ὀφθαλμοὶ των μὲ ἔκφρασιν ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ καὶ ἐκοκκίνισαν πάλιν καὶ οἱ δύο.

Τὴν σιωπηλὴν καὶ σύντομον σκηνὴν δὲν παρέτήρησεν ἡ Φωτεινὴ, ἡ ὁποία ἦναπτεν ἡσυχῶς τὸ σιγάρων της, ὅτε δὲ ἡ Ἀνδρομάχη, μετὰ χαρίεσσας ὑπόκλισιν πρὸς τοὺς δύο ὁμοῦ, ἀνεχώρησεν, ὁ Ροδόλφος ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ἔξω, εἰς τὸν δρόμον. Τὴν εἶδε διασταυροῦσαν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Λυκαβητοῦ, συνοδευομένην δὲ ὑπὸ ὑψηλοῦ ἀξιω-

ματικοῦ φέροντος στολὴν τοῦ πυροβολικοῦ. Διατί ἄρα γε εὐχαριστήθη βλέπων ὅτι ὁ ἀδελφός της ἐφαίνετο καθὼς πρέπει νέος;

— Καλέ μου νέε, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ μετὰ βραγχείαν σιωπὴν, πρὸ ὀλίγου ἐφέρθη ὡσὰν παλαβός. Ἴσως ἡ παλαβοσύνη εἶναι ἡ συνήθης κατάστασις σου, καθὼς εἶναι καὶ τῶσων ἄλλων ὁμοίων σου, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουν καὶ ὅρια, τὰ δὲ ὅρια τὰ ἐπέρασες μὲ ὅσα μοῦ εἶπες καὶ μὲ τὸν τρόπον ὁποῦ τὰ εἶπες.

Ἐσιώπησε καὶ ἐπανέλαβε τὸ κάπνισμά της. Ὁ Ροδόλφος ἐστέναξε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως βλέπων ὅτι δὲν ἐπῆρε σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως συνησθάνθη ὅτι ἡ διαγωγὴ του ἦτο ἀναξία αὐτοῦ. Ἀνθρωπος σεβόμενος ἑαυτὸν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παίξῃ μὲ τοιοῦτου εἶδους αἰσθήματα, καὶ νὰ χαίρῃ ἔπειτα ὅτι δὲν ἐξελήφθη ὡς σπουδαία ἢ ἐρωτικὴ του ἐξομολόγησις! Τὸ συνησθάνετο, τὸ δὲ βλέμμα του ἐξέφραζε ταπεινώσιν ἰκετευτικὴν.

— Βλέπεις τί καλὸν εἶναι νὰ καπνίζῃ κανεὶς, ἐξηκολούθησεν ἡ Φωτεινὴ μειδιῶσα. Τὸν χρησιμεύει διὰ νὰ σιωπᾷ. Καὶ τώρα, ἄκουσέ με. Μὴ λησμονῆς ὅτι εἶμαι τριανταπέντε χρόνων καὶ ἀσχημῆ, καὶ σὺ εἶσαι εἴκοσιν ἐνὸς ἐτῶν εὐμορφος νέος. Ἐγὼ μακρὰν πείραν τοῦ κακοῦ, καὶ σὺ εἶσαι ἀκόμη εἰς τὴν περίοδον τῆς ἀθωότητος, καὶ εἴθε αὐτὴ ἡ περίοδος νὰ διαρκέσῃ πολὺ ἀκόμη! Σὺ εἶσαι ἀριστοκράτης, κ' ἐγὼ εἶμαι τέκνον τοῦ λαοῦ. Βλέπεις, Ἐρενστάιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε κοινὸν μεταξύ μας. Τράβα λοιπὸν τὸν δρόμον σου. Μὲ ἀρκεῖ ὅσον σὲ εἶδα—καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

— Φωτεινὴ, εἶπε συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀποτόμου μεγαλοφροσύνης της. Φωτεινὴ, ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἀσυγχώρητος. Ἀλλὰ πίστευσέ με, δὲν τὸ θέλω ἂν σ' ἀγαπῶ, μολονότι τὸ βλέπω ὅτι ἀγάπη καθὼς αὐτὴν μόνον κακὸν θὰ φέρῃ.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς ἐμέ, ἀγαπᾷς τὴν μουσικὴν μου.—Δι' ὄνομα Θεοῦ, ἀνέκραξε, μὴ ἀνοησίας!

— Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἔλθω καὶ πάλιν, Φωτεινὴ;

— Ὅχι! Δὲν θέλω!

— Δὲν σὲ μέλει διόλου δι' ἐμέ; ἠρώτησε βλέπων αὐτὴν τρυφερῶς.

— Ἄ! μ' ἐσκότισες! Διατί νὰ μὲ μέλει διὰ σέ;

— Διότι μ' ἐφίλησες, ἀπεκρίθη τολμηρῶς ὁ Ροδόλφος.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἰδοῦ, σὲ φιλῶ καὶ πάλιν, καὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν μὲ μέλει οὔτε τόσο διὰ σέ!

Καὶ γελῶσα ἤρπασε τὴν χεῖρά του μὲ τὰς δύο της χεῖρας καὶ τὸν ἐφίλησεν ἐπανειλημμένως εἰς τὰ χεῖλη.

— Ἐκουμπίσου τώρα, καὶ νὰ μὴ σὲ ἴδῶ ἄλ-

λην φορὰν νὰ μοῦ γλυκαίνεσαι καὶ νὰ ἀνοηταίνης ἐδῶ μέσα!

Τὸν ἔσπρωξεν ἔξω τοῦ δωματίου καὶ ἔκλεισε μὲ ὀρμητὴν τὴν θύραν. Ὅτε ἔμεινε μόνη, ὕψωσε σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξεν:

— Οὐφ! ὁ κουτός! Τὸν ἔσῳα, καὶ πιστεύω ὅτι μοῦ εἶναι εὐγνωμων. Κακομοίρα Φωτεινή! Σὺ, ἄσχημη, ἐλευσὲν ψυχὴ, ν' ἀγαπήσης εἰς τὴν ἡλικίαν σου αὐτὸ τὸ ξανθὸν ἀνόητον παιδάριον!

Καὶ γεμίσασα ἐν ποτήριον μὲ κονιάκ τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς.

Δυστυχῆς Φωτεινή!

Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Ροδόλφος συνήντησεν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸν Ἕλληνα ποιητὴν. Οἱ δύο ὁμοῦ διευθύνθησαν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἐκάθισαν ἐνώπιον μιᾶς τῶν πολλῶν ἐκεῖ τραπεζῶν ἔμπροσθεν ἐνὸς καφερείου καὶ ἐπῆραν καφέν. Ὁ ὑπολογαγὸς Μιλτιάδης Καραπούλος διήρχετο ἐκεῖθεν, ὑπερήφανος καὶ ἀγριωπός, κατὰ τὸ σῆθηες, στρίβων τὸν ἀρειμάνιον μύστακα καὶ περιστρέφων τοὺς γαλανοὺς κατακτητικοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἀναζήτησιν γυναικείου θύματος. Ἐστάθη καὶ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν ποιητὴν, ὁ δὲ ποιητὴς τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Ροδόλφον.

— Δὲν εἶναι ἀδελφὴ του, ἠρώτησεν ἔπειτα ὁ Ροδόλφος, ἡ νόστιμη ἐκείνῃ νέα, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει μαθήματα ἡ κυρία Νατσελγούβερ;

— Τίνος ἀδελφῆ; Τοῦ Καραπούλου! Δὲν ἤκουσα ποτὲ περὶ ἀδελφῆς του. Τὸν εἶχα πάντοτε ὅτι ἐγεννήθη ὄρφανὸς πατρός καὶ μητρός. Κανεὶς δὲν γνωρίζει ποῦ κατοικεῖ, ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι πανταχοῦ παρών. Ἀδύνατον νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς εἰς τὸ σοβαρόν. Καὶ ὅμως μὲ ὄλας του τὰς blagues, εἶναι καλὸς στρατιωτικός.

Ἐπεταί συνέχεια

Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Ἡμέραν τινὰ ὁ περὶ τὴν φιλολογίαν ἀσχολούμενος κύριος Α. συναντᾷ τὸν φίλον μου καὶ μετὰ τὸν συνήθη χαριετισμὸν τῷ λέγει:

«Αἰ, τί λὲς διὰ τὸ χθεσινὸν ποίημα τοῦ φίλου μας; Τὸ ἐδίδαξας;

— Ἐκ τῶν πρώτων.

— Καὶ πῶς σου ἐφάνη;

— Ἐμένα; . . . Ἐσένα, πῶς σου ἐφάνη;

— Ὅθ' σου εἶπῶ. Λέγε μου σὺ πρώτα.

— Ἐμὲ μοῦ ὑπερήρεσε . . . εἶνε λαμπρὰ ἐπιτυχία τοῦ ποιητοῦ μας . . . ἔνα ἀριστουργηματάκι . . . καθεαυτὸ!

— Ὅχι δᾶ, εἶπεν ὁ κύριος Α., βλέπω δὲν συμφωνοῦμεν. Ἐγὼ ἔχω ὄλιγας ἀντίθετον ἰδέαν.

— Γιατί; Δὲν σοῦ ἤρεσε;

— Βέβαια. Ποίημα ἦταν ἐκείνο;

— Ναί . . . Δὲν λέγω κ' ἐγὼ ὅτι ἦταν ἔξοχον.

Κάτι τοῦ λείπει. Δὲν ἔχει ἔτσι . . . βέροντας στίχους . . .

— Ἰσα, ἴσα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον προτέρημά του. Ἐχει στιχυρρίαν ἄμεμπτον, ἀλλὰ λείπουν αἱ ἰδέαι, ἡ ποιήσις ἀκόμη . . .

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ 'πῶ κ' ἐγώ. Καμμιά ἰδέα τῆς προκοπῆς.

— Εἶσαι ὀλίγον αὐστηρὸς. Ἐχει μιὰ καλούτσικη.

— Ναί, ναί! μιὰ καλή. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις . . .

— Κ' ἐκείνη κλεμμένη.

— Μάλιστα! κλεμμένη ἤθελα νὰ 'πῶ κ' ἐγώ.

— Καὶ ἂν ἐξαιρέσης τὴν κλεμμένη . . .

— Τέλος πάντων, μοῦ φαίνεται, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μας ἀπασχολῇ τώρα ἐν ἔργον, τὸ ὅποιον . . . φυσικὰ . . .

— Ἀπέτυχε. Τῶντι, εἶνε ἀποτυχία τοῦ φίλου μας.

— Βέβαια! δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

— Κοινόν, ἀκομψόν, σφιγμένον, μὲ καμμίαν ποιήσιν ἐπάνω του, κατώτερον πάσης κρίσεως . . .

— Σωστά, σωστά. Μηδαιμὸν! προσέθηκεν ὁ φίλος μου θέτον τέριμα εἰς τὴν περὶ τοῦ βηθόντος ποιήματος ὀμιλίαν των.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

Η ΟΙΚΙΑ ΕΝ ΗΙ ΕΓΡΑΦΗ

Ο "ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ,,

Ἡ μικρὰ ἀγροτικὴ οἰκία, ἐν ἡ ἐγράψεν ὁ Σολωμὸς τὸν ἀθανάτων τοῦ Ὑμνον καὶ τῆς ὁποίας πιστὸν φωτογραφικὸν ἀποτύπωμα δημοσιεύει σήμερον ἡ Ἐστία, κεῖται εἰς θέσιν Ψ'ηλώματα τῆς νήσου Ζακύνθου, ἐπὶ μαγευτικωτάτου λοφίσκου, δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπέχοντος τῆς πόλεως. Ὁ λόφος οὗτος, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ οἰκία, εἶνε ὄλος σχεδὸν κεκαλυμμένος ἐξ ἐλαιοδένδρων καὶ συνέχεται μεσημβρινῶς πρὸς τὸν εὐρὺν ἀμαξιτὸν δρόμον τοῦ Ψ'ηλώματος. Πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτοῦ μέρος ἀρκετὰ ὑψηλὰ καὶ σχεδὸν ἀπότομος, ἔχει ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ ἐκτεταμένον καὶ κατὰ φύτον λεκανοπέδιον τῆς νήσου καὶ κύκλῳ εἰς μεμακρυσμένην ἀπόστασιν τὴν πρασινόφαιον βουνοσειρὰν μὲ τὰ λευκάζοντα χωρία ἀρκτικῶς καὶ μακρὰν τὴν παραλίαν Τσιλιόη καὶ τὸ χιονοσκεπὲς ὄρος τῆς γείτονος Κεφαλληνίας Αἴνον.

Ὁ ἀνερχόμενος τῆν ποιητικωτάτην ταύτην λεωφόρον, — συνήθη περιπάτον ἐν Ζακύνθῳ, — ἥς τὰ γραφικὰ καὶ λοφώδη πλευρὰ εἶνε κατάμεστα ἐλαιοδένδρων, γλῆρας, ἀνθέων, κήπων καὶ ναίσκων, θέλει διακρίνει ἐξ ἐνὸς σημείου, ὀλίγον πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παρά τὸν Ἅγιον Νικόλαον κατωφύρεα τῆς ὁδοῦ, λευκάζοντας ἐν τῷ μέσῳ πορτοκαλεῶν καὶ ἐλαιοδένδρων τοὺς τοίχους τοῦ ἱεροῦ οἴκου, ἐν ᾧ συνελήθη καὶ ἐγράφη τὸ ἅσμα τῶν ἁσμάτων τῆς ἐποχῆς μας, ὅς ἀπεκάλεσε τὸν ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ἕτερος ἀθλητὴς τῆς νεωτέρας ποιήσεως, ὁ συμπολίτης μας Γεώργιος Τερτσέτης. Ἡ οἰκία αὕτη, καθ' ἃς ἔχω πληροφορίας, ἀνῆκε παλαιῶθεν εἰς Ἀγγλον τινὰ εὐπατρίδην, ὅστις ἀναχωρῶν ἐν